

Tengeri napraforgó

Aznap vígan siklott a Pöttyös Hajó, szinte repült a széllel. A kormánynál Melák teljesített szolgálatot, a hajó orrában pedig Hordó kutya fürkészte a messzeséget. Mindenki más édesdeden szundikált a kabinjában.

Történt ugyanis, hogy Pöttyös Kapitány izgalmas meglepetést ígért a legénységnek, ami viszont nagyon - nagyon messze van:

– A Nyugati hosszúság százötvenhetedik és az északi szélesség második fokán – mondta akkor. – Két hónapig tart az út, de megéri – fűzte hozzá titokzatosan.

Természetesen mindenki vállalta a hosszú utazást. Feltöltötték a készleteket és vitorlát bontottak. Mivel nagyon jó szelük volt, a matrózok felvetették, hogy éjszaka se álljanak meg, és akkor hamarabb odaérnek. Pöttyös Kapitány átgondolta, végül beleegyezett:

– Nyílt vízen kell haladunk, és nem bonyolult az út. Két hétig a delelő Nap irányába kell tartani a hajó orrát, utána pedig hat hétig egyenesen keletnek – magyarázta. A többiek is úgy vélték, egyszerű mint az egyszer egy. Beosztották tehát egymás között a szolgálatot. Kettesével felváltva pihentek és dolgoztak - éjjel és nappal. Nyurga Pankával, Pöttyös Kapitány Tücsivel, Melák pedig Hordóval volt ügyeletben. Ezúttal az utóbbiak. Míg Hordó érdeklődve fúrta orrát a sós tengeri levegőbe, Meláknak már majd leragadt a szeme. Már egy hete elindultak, és csak egykedvűen bámulta a horizontot. Ebéd körül járt az idő, de még azt sem tudta igazán eldönteni, éhesebb-e vagy inkább álmosabb. Aztán egy jókora ásítás tört rá, és ahogyan felemelte a fejét, furcsa dolgot tapasztalt: nem süt a szemébe a Nap. Kissé meglepődött, hiszen pontosan tartotta az irányt dél felé. Döbbenet állapította meg:

– De hiszen most pont a hátam mögött van a Nap!

Hirtelen azt se tudta mitévő legyen, de gondolt egyet, és teljesen megfordította a hajót. Viszont akkor pedig az iránytűvel nem stimmel valami:

– Most meg észak felé haladunk?! – hökkent meg értetlenkedve. – Még szerencse, hogy Pöttyös Kapitány a következő ügyeletes – nyugtatta magát.

Nem is kellett rá sokáig várni. Hordó kutya ugyanis hangos csaholással fejezte ki nemtetszését amiatt, hogy hátat fordított a hajó, hangjára pedig felébredt a kapitány. De nem csak ő, hanem szemeiket dörzsölgetve, nagyokat nyújtózva, szép sorban mindenki előbújt. Leginkább Tücsi méltatlankodott:

– Mivégre ez a nagy lárma? Még legalább öt percem lett volna, és éppen olyan jól álmodtam!

Persze a többiek is mielőbb szeretnék tudni mi lelta Hordót, de amikor Melák elmondta, hogy enyhén szólva szokatlanul viselkedik a Nap és az iránytű, de az egyik mindenképpen -, ők sem tudták hova tenni a jelenséget.

Még Pöttyös Kapitány is ráncolta kicsit a homlokát, de Panka – miként azt ébredés után szokta mindig – frissítő teát hozott a fiúknak. Alig szürcsölt bele a kapitány, már tudta is a megoldást, és mindenki meglepetésére azzal kezdte:

– Fogadjátok őszinte elismerésemet, és az egész legénységet dupla dicséretben részesítem! Bár kissé váratlanul ért, de hat nap alatt megtettük a két hetes utat! – Ezután várta az éljenzést, de látta, hogy senki sem értett egy kukkot sem az egészből. Megtoldotta tehát: – Éjszaka átléptük az egyenlítőt!

De erre is csak Nyurga reagált, és ő is mindössze annyit:

– Talán a hirtelen ébredés teszi, de mi nem értjük Kapitány. Mi köze ennek az elromlott iránytűhöz?

– Ahhoz semmi, ugyanis nem romlott el az iránytű. Egyszerűen már legalább fél napja a déli féltekén hajózunk, ahol pedig északra delel a Nap! Éjjel-nappal haladtunk, gyorsabban értünk ide, és nem fordultunk keletnek az egyenlítő előtt. Melák nagyon jól tette tehát, hogy ismét a Nap felé fordult – magyarázta el.

Ekkor már mindenkinek leesett a húsz fillér, és jót kacagott az egészen. Különösen Tücsi mulatott jól, és mint a Pöttyös Hajó mókamestere, ezúttal sem maradt adós a megjegyzésével:

– Melák a tengeri napraforgó!

VÉGE